

canvas

off the record vanaf maandag 28 september

Inhoud

Off the Record. Belgische muzikanten over hun referentieplaten	3
Geoffrey Burton	5
Marie Daulne	7
Pascal Deweze	9
Melanie De Biasio	11
Trixie Whitley	13
LeFtO	15
Chantal Acda	17
Alex Callier	19
Perscontact	21

Off the Record

Belgische muzikanten over hun referentieplaten

Vanaf maandag 28 september om 21.15 u.

“Je leert muziek spelen door naar muziek te luisteren, niet door naar de muziekschool te gaan. Daar leer je een techniek. Mijn platen, dat is alles, dat is heel mijn vorming.”

Geoffrey Burton

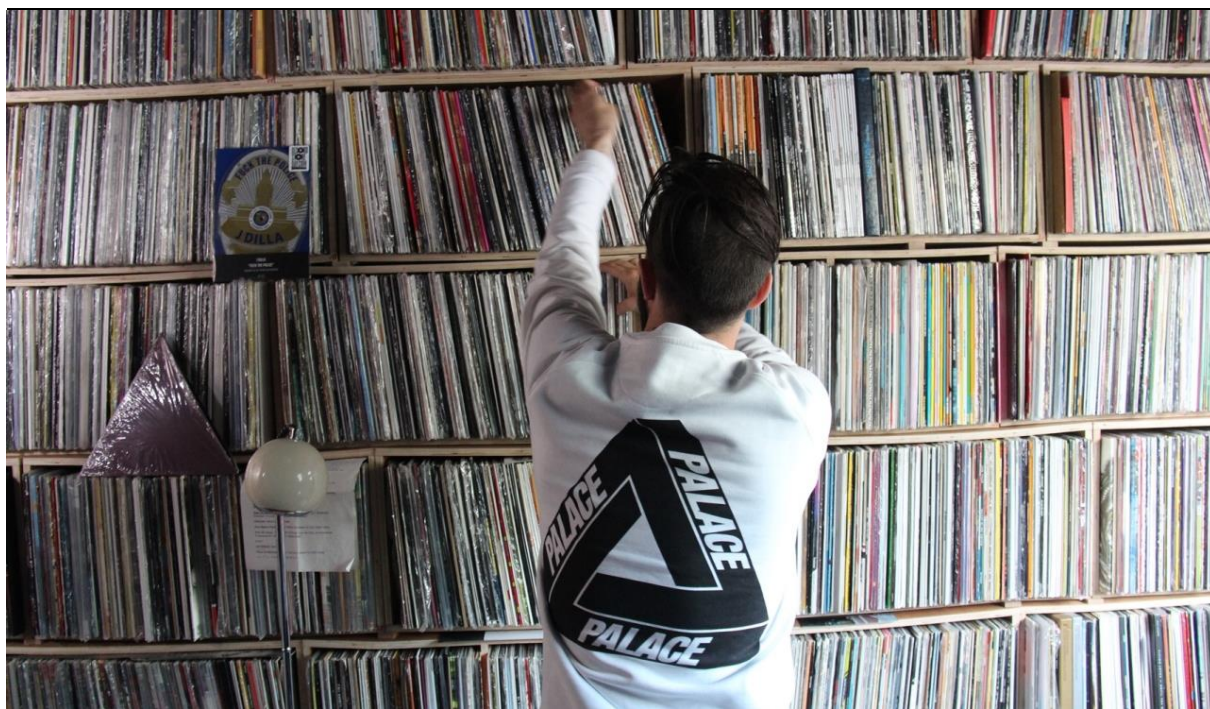
10.000

Het aantal platen in de kast van dj Lefto

Ook de muzikliefhebber komt aan zijn trekken bij het nieuwe Canvas. Het team dat de voorbije jaren het veelgeprezen *Belpop* maakte, trakteert de kijker in de herfst op een gloednieuw muziekprogramma. In *Off the Record* praten Belgisch muzikanten met veel passie over de platen die hen artistiek en muzikaal hebben gevormd.

De platenkast

De muzikanten vertellen over het vinylsingletje dat voor hun eerste muzikale Aha-Erlebnis zorgde. Over de gitaarvirtuoos wiens *fingerpickin'* ze bewonderend en ijverig kopieerden. Of het rockalbum dat insloeg als een splinterbom en elke lichaamsvezel binnendrong. De bluesplaat die zalvend bleek op donkere dagen en inspirerend bij het liedjesschrijven. Het classic album dat in al zijn schoonheid ook een les in nederigheid was. Het solomoment dat de directe aanleiding was om een gitaar te kopen. Kortom, de platen die diep in het muzikale DNA van de centrale gasten zijn gekropen en hen tot de artiesten hebben gemaakt die ze vandaag zijn.

Van rock tot hiphop

Acht topmuzikanten geven in *Off the Record* een exclusieve inkijk in hun platenkast en blikken terug op hun cruciale invloeden. Van psychedelische rock tot free jazz. Van grunge tot hiphop. Van obscure cultprojecten tot jeugdige schaamplaatjes die herinneren aan met punaises opgehangen posters en ambachtelijk samengestelde mix-cassetjes.

Groef per groef

We luisteren met de oren en kijken door de ogen van de muzikanten naar hun grote voorbeelden. Vinyl wordt op de platentafel gelegd, groef per groef verkend, ontleed, geanalyseerd, geprezen en omzichtig weer opgeborgen in de al even gekoesterde hoes. De centrale gast wijst op vernieuwende klanken en uitgekiende arrangementen, intrigerende persoonlijkheden, onderschatte kwaliteiten, beklijvende lyrics, verrassende parallellen tussen ogenschijnlijk compleet verschillende muziekwerelden. En natuurlijk ontdekken we de sporen van al die voorbeelden in hun eigen geluid, via archiefbeelden en speciaal voor het programma gebrachte live demonstraties.

Acht muzikanten

Off the Record doorzoekt de platenkast van acht muzikanten: **Geoffrey Burton** (gitarist, producer en componist bij onder meer Hong Kong Dong, Arno, Alain Bashung en Iggy Pop); **Marie Daulne** (frontvrouw Zap Mama); **Pascal Deweze** (muzikant, producer en componist bij onder andere Metal Molly, Sukilove en Broken Glass Heroes); **Melanie De Biasio** (jazz-zangeres); **Trixie Whitley** (muzikante bij onder andere Black Dub); **LeFtO** (hiphop-dj); **Chantal Acda** (zangeres en muzikante bij onder andere Sleepingdog, Chacda, True Bypass, Isbells); en **Alex Callier** (Hooverphonic).

Off the Record is een productie van Canvas en werd gemaakt door o.a. Griet Boulat, Sarah De Bisschop, Gianni Marzo, Rita Mosselmans, Silvia Peeters, Nahid Shaikh, Tom Theunis, Aster Van De Vijver en Lies Vanbrabant.

#offtherecord

Off the Record

Aflevering 1: Geoffrey Burton

maandag 28 september om 21.15 u.

In de eerste aflevering geeft Geoffrey Burton een inkijk in zijn platenkast. Geoffrey Burton (1973) is gitarist, muziekproducent en componist. Zijn naam wordt de ene keer met een Frans, dan weer met een Engels accent uitgesproken. Burton vindt beide prima. Met een Gentse tongval mag evenzeer, want hij is een geboren en getogen Gentenaar.

Van drum naar gitaar

Gitaar spelen was niet zijn eerste roeping. Eigenlijk wou de kleine Geoffrey drummen. Zijn speelgoed-legerkamp functioneerde als *toms* en een stel stylo's dienden als *sticks*. Een echt drumstel vonden zijn ouders niet opportuun in hun appartement, dus werd de aspirant-drummer noodgedwongen gitarist. Met ondertussen een indrukwekkend palmares.

Burton volgde nooit gitaarles. Hij leerde naar eigen zeggen veel door te kijken en luisteren naar andere gitaristen. De Vlaams bluesmuzikant Roland Van Campenhout nam Burton als jonge gitarist onder zijn vleugels en duwde hem richting podium, maar ook van internationale gitaarhelden als Mick Ronson en Prince stak Burton veel op.

Van Pieter-Jan Desmet tot Iggy Popp

Burton maakte 15 jaar lang deel uit van de groep PJDS rond de Gentse singer-songwriter Pieter-Jan Desmet, met wie hij nog altijd een hechte connectie heeft, en speelde even lang in de band van Arno Hintjens waar hij Jean-Marie Aerts opvolgde. Hij werkte met een rist Belgische artiesten samen, onder wie Daan, Adamo en Axelle Red, en produceerde albums van Yasmine en Absynthe Minded. Maar ook in het buitenland is Burton erg actief. Hij deelde het podium met de gerenommeerde - ondertussen helaas overleden - Franse artiest Alain Bashung. Hij produceerde het album *La via est une truite arc-en-ciel qui nage dans mon coeur* van de Franse artiest Cali en speelde met de Portugese fado-zangeres Mísia tijdens haar *Ruas*-tournee. In 2009 speelde hij twee avonden aan de zijde van Iggy Pop tijdens de promotour van diens album *Préliminaires*.

Onlangs stond hij ook op de planken in de Duitse theaterproductie *Elektra* van regisseur Paolo Magelli. Hij tourt ook met de Zwitserse zangeres Sophie Hunger. Samen met levensgezellin Sarah Yu Zeebroek en schoonbroer Boris Zeebroek vormt hij daarnaast nog de Gentse indieband *Hong Kong Dong*.

Leren door te luisteren

Tussen de bedrijven door vindt **Geoffrey Burton** toch de tijd om voor ***Off the Record*** op zoek te gaan naar zijn referentieplaten. Muziek leer je spelen door ernaar te luisteren, luidt zijn motto. In de muziekschool leer je enkel de techniek. Zijn platen betekenen alles voor hem. De liefde voor muziek erfde Geoffrey van zijn vader, die kort voor de opname overleed. Zijn met zorg en passie samengestelde platencollectie is het meest dierbare wat zijn vader hem kon nalaten, vertrouwt Geoffrey ons toe. De dozen staan nog onuitgepakt op de grond in de woonkamer.

Over de platen van zijn vader:

“Zijn platen zijn het belangrijkste wat mijn vader mij heeft nagelaten. Ik weet nog niet of ik ze tussen mijn platen ga steken of niet. Alfabetisch rangschikken tussen al de rest of een nieuwe kast in elkaar timmeren. Bitterzoet om ze hier te hebben, maar ze horen hier.”

Over de film van Godard *Sympathy for the Devil*:

“Super interessant om te zien hoe een groep als The Stones, toen al gigantisch groot, via trial-and-error tot een eindresultaat komen. Geniaal is het stuk waar ze plots een *samba*-versie maken van *Sympathy for the Devil*. Echt niet meer weten wat gedaan met het nummer. Radeloos. Misschien getuigt het van een slecht karakter, maar het is heerlijk om zo’n groep te zien *crouten*. Dat hoort toch in elke groep thuis. Prutsen en duizend-en-één versies proberen.”

Over zijn samenwerking met Iggy Pop:

“*I’m in The Stooges. These guys are no intellectuals, believe me.* Zo stelde Iggy Pop zichzelf voor. *Hou het simpel en laat de rest aan mij over.* Veel mensen zien Iggy als een konijn dat op het podium heen-en-weer springt, maar die gast komt na het optreden naar u en zegt *In dat nummer, in de derde strofe, dat kun je misschien toch net iets anders doen.* Die heeft gewoon álles gehoord. Onwaarschijnlijk gefocust, die kerel.”

Over het podium:

“Een podium is een ideale plek om mijn *colère* kwijt te geraken. Ik heb nog altijd het gevoel dat ik iets te bewijzen heb. Elk optreden kan het laatste zijn. Elk optreden is superbelangrijk, of het voor één man is of voor 50.000, ik ga mij daar altijd voor opladen. Het is de katalysator van mijn leven.”

Over Prince:

“Soms, als ik niet meer weet wat gedaan, denk ik aan Prince. Die gast stopt gewoon nooit, een constante stroom van creativiteit. Uit zijn werkethiek valt evenveel te leren als van zijn muziek. Ik ben zo een grote fan van Prince dat ik dezelfde Telecaster heb gekocht als de zijne. Een veel te dure, chique gitaar van het merk H.S. Anderson. Een soort van *penopauzecakeau*. Een kinderdroom.”

Over Lou Reed (*Street Hassle*):

“Als ik zeg dat Lou Reed één van mijn favoriete gitaristen is, reageren velen verbaasd: *die kan toch niet spelen?* Bij mij gaat zijn gitaarspel door merg en been. Hij was een luie gitarist en gebruikte drie akkoorden voor zijn songs, maar hij was wel bezeten door sound en dat is voor mij een les.”

Research en interviews: Gianni Marzo

Regie: Aster Van de Vijver / Productie en eindredactie: Griet Boulat

Off the Record

Aflevering 2: Marie Daulne

maandag 5 oktober om 21.15 u.

In de tweede aflevering vertelt Marie Daulne (1964) over haar inspiraties. Marie Daulne is de half-Belgische, half-Zaïrese, flamboyante frontvrouw van Zap Mama. “Het is het parcours van waar ik vandaan kom en waar ik naartoe ga, hoe invloeden uit de ganse wereld mijn muziek hebben doorkruist en gevormd. Bepaalde albums zijn zo krachtig dat ze je blijven achtervolgen tot aan je dood.”

Een missie

Tijdens de Zaïrese revolutie werd Daulne's Belgische vader vermoord door Simba-rebellen. Haar moeder, op dat moment zwanger van Marie, vluchtte het oerwoud in en vond een veilig onderkomen bij een pygmeeënstam. Marie werd in de jungle geboren maar groeide op in Brussel. Ze had een missie. Zap Mama moest een brug bouwen tussen de Europese en Afrikaanse cultuur en een antwoord bieden op de Afro-Amerikaanse muziek waarin lijden, verlies, nostalgie en melancholie centraal stonden. Zap Mama zou een positiever verhaal brengen.

Zap Mama veroverd de wereld

De eerste plaat *Zap Mama* werd een eclectische mix van pygmee-polyfonieën, Afrikaanse en Arabische invloeden, 16de-eeuwse Spaanse liederen en human beatbox. Hun optredens vielen in de smaak door de combinatie van vocale hoogstandjes, dans en humor. Ze tourden wereldwijd en werden opgepikt door David Byrne (ex-Talking Heads) die hen tekende op zijn label Luaka Bop. Met het album *Adventures in Afropea* sleepte Zap Mama een nominatie voor de Grammy Awards in de wacht. De band stond op de meest iconische podia ter wereld: van New York's Central Park via de Parijse Olympia tot op het Jazz-festival van Montreux.

Mannen toegelaten

Op de tweede plaat *Sabsylma* (1994) gebruikte Zap Mama meer urban invloeden. Marie Daulne trad ook steeds meer op het voorplan en in 1997 werd het concept van de volledig vrouwelijke groep verlaten. Voor het album *7* dook Marie Daulne de studio in met U-Roy, Michael Franti en Wathanga Rema. In 2000 verscheen Marie Daulne's cover van *Iko Iko* op de soundtrack van *Mission Impossible 2*.

Het vijfde album *Ancestry in progress* belandde 20 weken in de Amerikaanse Billboard Top. Na de release van het intiemere *Supermoon*, werd het een tijdje stil rond Marie Daulne, maar in 2009 maakte ze een opgemerkte comeback met *ReCreation*, een album met Braziliaanse invloeden en gastrollen voor G. Love en Vincent Cassel. Een nieuwe plaat is aangekondigd voor het najaar.

Voortdurende zoektocht

Als **Off the record** aan **Marie Daulne** vraagt op zoek te gaan naar haar vormende platen, reageert ze enthousiast. Ze praat begeistert over haar muzikale roots en hoe die zich hebben vermengd met invloeden uit de ganse wereld. Het is het verhaal van haar voortdurende zoektocht naar nieuwe vocale klanken. Ze beklemtoont de kracht van bepaalde albums die haar hebben geïnspireerd en dat tot aan haar dood zullen blijven doen.

Over Bob Marley en de I Threes (album *Kaya*):

“Het zijn de vrouwelijke stemmen van de I Threes die mijn aandacht trokken, Rita Marley en de twee andere zangeressen. Hun stemmen zijn wars van de Amerikaanse vibrato. Ze zijn scherp en helder, straight to the point. Ik heb me omringd door zangeressen met diezelfde *high pitch*.”

Over Serge Gainsbourg (album *Aux armes et caetera*):

“Gainsbourg ging terug naar de bron: wanneer hij jazz deed, werkte hij met Amerikaanse jazz-muzikanten. *Aux armes et caetera* is opgenomen in Kingston, Jamaica, met de grootste reggae-muzikanten. Hij kende geen grenzen. Precies dat is kunst: grenzen verleggen.”

Over Fela Kuti (album *Shakara*):

“Fela hield van vrouwen. Hij is met alle 40 zangeressen in zijn band getrouwd. Ik heb het geluk gehad hen te zien optreden in de Hallen van Schaarbeek. Ik stond perplex, kon zelfs niet applaudiseren, overrompeld door die muziek.”

Over Dimi Mint Abba :

“Dimi Mint Abba, een Mauritaanse muzikante en zangeres, bracht een positieve blues, anders dan de Amerikaanse. Ze jongleerde met haar gebroken stem. Haar muziek steunde ook op het typisch Afrikaanse principe van vraag en antwoord: ze was omringd door een schare meisjes die als koor fungeerden. Dezelfde structuur als Zap Mama.”

Over Celia Cruz (album *Celia y Johnny*):

“Celia Cruz is de Aretha Franklin van Cuba, een grote zangeres. Ze gebruikt haar stem als een percussie-instrument. Ze kan er grote mensenmassa's mee aan het dansen brengen. Dat moment waarop het publiek de ogen sluit, waarop het in een soort trance gaat. Als je dat bereikt, heb je gewonnen.”

Research en interviews: Nahid Shaikh

Regie: Tom Theunis / Productie en eindredactie: Griet Boulat

Off the Record

Aflevering 3: Pascal Deweze

maandag 12 oktober om 21.15 u.

In de derde aflevering vertelt muzikant, zanger, songwriter en producer Pascal Deweze (1973) over zijn inspiraties. “Het is paniek, een dikke 30 jaar muziek samenballen in een paar plaatjes. Maar mijn keuzeplaten dateren van vroeger en zijn toch echt mijn referenties geweest. De platen die ik de afgelopen 10 jaar heb beluisterd, mogen dan wel verrijkend zijn, ze veranderen mijn muzikale DNA niet meer.”

Muzikale duizendpoot

Met een even grillig als boeiend parcours lijkt het cliché *muzikale duizendpoot* speciaal voor Pascal Deweze bedacht. De frontman van bands als Sukilove, Broken Glass Heroes en Chitlin' Folks beweert nochtans dat hij bij toeval in het muzikantendom is gesukkeld. Dat toeval voltrekt zich in 1994 in Tremelo, waar hij samen met Allan Muller en Gino Geudens Metal Molly opricht. Metal Molly laat zich opmerken door luide gitaren en invloeden van Ween en Zappa. Onder impuls van Nirvana worden die gitaren nóg luider gestemd. Het succes van de single *Orange* katapulteert Metal Molly via binnen- en buitenlandse festivalpodia tot in het voorprogramma van David Bowie.

In 2001 roept Deweze Sukilove in het leven. Wat begint als een soloproject groeit uit tot een lijkige, vijfkoppige band. Sukilove evolueert van voorzichtige, melodieuze blues tot uitdagende, eigenzinnige en gestoorde *in your face* pop-rock. Dertien jaar lang wordt het Deweze's artistieke speeltuin. Tussendoor schrijft hij muziek voor documentaires, films en TV-series.

Samen met Tim Vanhamel levert hij de themamuziek voor de reeks *Benidorm Bastards*. Het tijdelijke Broken Glass Heroes wordt een onverbloemde hommage aan The Beach Boys en een onverhoopt succes bij het publiek.

Jeugdidolen Jezus en Clo-Clo

In zijn opnamestudio, Studio Jezus, produceert hij bands als The Van Jets, The Sore Losers en Geppetto & The Whales. Live speelt hij met Black Cassette, Gruppo di Pawlowski en Novastar. Het voorbije jaar kropen Pascal Deweze en Nicolas Rombouts in de huid van hun jeugdidool Clo-Clo tijdens de wervelende concertreeks ***Une Soirée avec Claude François '69***. En hij heeft plannen voor een nieuwe soloplaat.

Nostalgie en therapie

Als **Pascal Deweze** voor ***Off the Record*** op zoek moet naar zijn vormende platen, slaat de paniek toe. Hoe vat je dertig jaar muziek luisteren samen in een handvol platen? Maar er blijken wel degelijk referentieplaten te zijn geweest. Platen die in zijn DNA zijn gekropen en niet meer kan vermijden. Platen die hij nu niet meer opzet omdat hij ze kapot heeft geluisterd. Er weer doorgaan is zowel nostalgie als een vorm van therapie voor de muzikant.

Over Claude François (album ***Claude François***):

“Zijn teksten sloegen nergens op. Die vertrokken vanuit ritme, niet vanuit poëzie. Je moet kijken waar een artiest sterk in is en daarop focussen. De teksten van Bach zijn meestal ook niet zo goed.”

“De wil om aan zijn overleden vader te bewijzen dat hij iets kan, tekent heel zijn carrière. Zijn nummers zijn *50% avec le coeur, 50% avec la tête*. Dan snap je de furie die hij had op het podium. Ik daarentegen, heb een fantastisch jeugd gehad:

-Pa, ik wil een *crappy* keyboard om *crappy* nummers op te spelen.

-Hier is uw keyboard, zoon.

Ik had ruimte om artistieker spul te maken. In Clo-Clo's situatie had ik wellicht ook meer functionele muziek gemaakt en minder risico's genomen. “

Over The Beatles (***The Red Album***):

“Het gevaar van The Beatles is dat ze zo dominant zijn. Ze hebben een deel van de spelregels van popmuziek geschreven. Het heeft mij moeite gekost om ze los te laten. Mensen gaan wellicht nog altijd Beatles horen in hetgeen ik doe, maar het had erger gekund. Het had Bananarama kunnen zijn.”

Over Nirvana (***Nevermind***):

“Ik kan me bijna nog de kleur van mijn onderbroek herinneren toen ik Nirvana voor het eerst hoorde. Ik keek naar MTV's *120 minutes* en plotseling komt daar die groep die mij echt wegblaast. Dat was alles wat ik al in muziek zocht maar nog niet had gehoord. Een ijkpunt. Ik ben op zoek gegaan naar een papiertje en heb de naam opgeschreven: *NIR-VA-NA*. Denkende: dit was een fout in de programmering, dit hebben ze nu één keer laten doorslippen, maar morgen wordt die gast ontslagen.”

Research en interviews: Lies Vanbrabant

Regie: Tom Theunis / Productie en eindredactie: Griet Boulat

Off the Record

Aflevering 4: Melanie De Biasio

maandag 19 oktober om 21.15 u.

In de vierde aflevering kiest Melanie De Biasio (1978) haar referentieplaten.

Muziek als communicatiemiddel

Melanie De Biasio (Charleroi, 1978) is de dochter van een Italiaanse vader en Belgische moeder. Haar ouders, zelf geen muzikanten maar wel uitgesproken muziekliefhebbers, brengen Melanie en haar tweelingzus al op jonge leeftijd in contact met Italiaanse muziek, Frans chanson, blues en rock.

De kleine Melanie zingt in een koor, danst ballet en speelt dwarsfluit in l' Harmonie de Charleroi. Omdat ze een beetje introvert en verlegen is, is muziek voor haar een manier om bruggen te slaan, te communiceren. Muziek maken betekent *samen* muziek maken, iets delen.

Van rock naar jazz

Op haar 16de zingt ze samen met haar tweelingzus bij Gloubi-Boulga, een rockgroepje geïnspireerd door Nirvana. Rond haar 17de verlaat Melanie Charleroi om muziek te gaan studeren aan het Brussels conservatorium. Als ze moet kiezen tussen klassieke muziek of jazz, gaat ze voor dat laatste. Tijdens haar opleiding zingt ze o.a. in het jazz-trio Harmadik Fül Trio. Tijdens een tournee door Rusland forceert en verliest Melanie haar stem. De revalidatie duurt een jaar, maar door deze ervaring leert ze zichzelf een nieuwe zangtechniek die veel meer op textuur dan op kracht leunt. In 2007 brengt ze haar eerste plaat uit: *A stomach is burning*. Het album krijgt 4 sterren in het gerenommeerde Franse *Jazz Magazine* en datzelfde jaar wint ze de Belgische muziekaward Octave de la musique in de categorie jazz. Desondanks blijft ze nog wat onder de radar.

Rijzende ster

Een internationale doorbraak komt er in 2013 met het album *No Deal (PIAS)*. *No Deal* behaalt goud in België, zilver in Frankrijk en is Album of the Week op radiozender BBC6. 20 Jaar nadat Zap Mama de eer voor het eerst te beurt viel, is Melanie in 2004 als tweede Belgische artieste te gast in *Later...with Jools Holland*. Datzelfde jaar speelt ze in het voorprogramma van Eels. Melanie ontving eerder dit jaar de European Border Breakers Award, een prestigieuze prijs voor jong talent dat over de landsgrenzen debuteert.

Als **Off the Record Melanie De Biasio** vraagt welke platen haar hebben geïnspireerd, waarschuwt ze ons dat we van haar geen uitgebreide analyses moeten verwachten, geen namedropping of al te veel *facts and figures*.

Over Simon and Garfunkel:

“Die twee stemmen die tot één stem versmelten, gaven me zin om zelf te gaan zingen. Ik zong meestal met de tweede stem mee. Net die stem brengt je op zo veel ideeën.”

Over Duke Ellington (album *A Drum Is a Woman*):

“In *A drum is a woman* vertelt Duke Ellington het liefdesverhaal van Madam Zaji en Carribee Joe. Carribee Joe wordt vertolkt door de drums, de dierlijke kant, de jungle, het instinctieve. Madam Zaji vertegenwoordigt de jazz in al haar geuren, kleuren en melodieën. Zij staat voor het sensuele, vrouwelijke, verleidelijke maar ook voor heel de bling bling-zijde van de jazz. Het album vertelt hun liefdesverhaal, hoe ze elkaar tegenkomen, uit mekaar gaan, naar elkaar verlangen.”

Over Betty Davis:

“Betty Davis is heel even getrouwd geweest met Miles Davis. Volgens Miles – en komende van hemzelf was dat veelzeggend – was ze veel te wild voor hem. Betty Davis vertegenwoordigde een hele nieuwe generatie vrouwen. Gedaan met de manier waarop vrouwen in soulproducties en als achtergrondzangeressen werden gebruikt in het Amerika van de jaren 60.”

Over Al Green:

“Wat me bij Al Green vooral aantrekt is dat hij met een ingehouden stem veel evoqueert. Ik hou van zangers en zangeressen die het kleine tot het grote verheffen, niet bij henzelf, maar bij de toeschouwer. Soms kan je met zacht gefluister iets losweken bij mensen, omdat in dat gefluister een hele symfonie zit, een heel orkest.”

Over blues:

“Dat is de basis, de essentie: de beat en de *vibration*. Het is de ziel, de soul, rijk aan traditie, aan herinneringen en het komt van ver. Ik herinner me dat Charleroi rond mijn zestiende een bruisende stad was. De aanblik van de stad, haar inwoners, haar geschiedenis en tradities... dat was blues.”

Over Alain Bashung (album *L'Imprudence*):

“*L'Imprudence* is een album dat me tijdens de productie van *No Deal* heeft vergezeld en raad gegeven. Het was een lange, moeilijke productie, vol twijfels. Vooral twee zinnen in de titeltrack van *L'Imprudence* hebben me vooruit geholpen toen ik het even niet meer zag: *Laisse venir, laisse le vent du soir décider*. Wanneer ik geen inspiratie meer had, ging ik 's avonds door Brussel wandelen met die song in mijn oren. De woorden klonken als een mantra, de avondbries blies mijn onzekerheden weg en gaf me het geruststellende gevoel dat het wel zou goedkomen.”

Research en interviews: Nahid Shaikh

Regie: Sarah De Bisschop / Productie en eindredactie: Griet Boulat

Off the Record

Aflevering 5: Trixie Whitley

maandag 26 oktober om 21.15 u.

In de vijfde aflevering vertelt Trixie Whitley (1987) over haar grote voorbeelden. “De artiesten die mij het meest inspireren, werken niet binnen een vaste formule. Zij laten veel ruimte voor zowel hun eigen verbeelding als die van de luisteraar. Als je naar een Hollywood Blockbuster kijkt, weet je bij de eerste drie minuten al waarover de film gaat en hoe hij zal eindigen. Ik heb liever dat ik niet direct begrijp waarover het gaat of niet direct een formule herken. Het feit dat ik de teksten van Nick Drake bij voorbeeld niet meteen begreep, gaf een bevrijdend gevoel en het voordeel dat ik hem kon blijven ontdekken.”

Jong geleerd

Dat Trixie Whitley (1987) muzikante zou worden, was een vanzelfsprekendheid. Als dochter van de Amerikaanse bluesrocker Chris Whitley en de Belgische H  l  ne Gevaert, groeit ze op in een gezin waar muziek en kunst dagelijkse kost zijn. Ze zingt nog voor ze leert spreken en danst als driejarige op het podium aan de zijde van haar vader. Ze speelt drums, piano en gitaar. Het creatieve gen maakt een essentieel deel uit van wie ze is. Als kind danst ze onder andere bij *Les Ballets C de la B*, op haar 11de is ze dj in het SMAK.

Haar eerste levensjaren brengt ze door in New York. Rond haar achtste verhuist ze samen met haar moeder naar Gent, maar later keert ze definitief naar de VS terug. De half-Belgische, half-Amerikaanse Trixie woont tegenwoordig met pasgeboren dochter Phoenix en haar partner in Brooklyn, de plaats waar ze zich echt thuis voelt.

Trixie begint op jonge leeftijd eigen nummers te componeren. In 2008 neemt ze haar eerste EP *Strong Blood* op met producer Meshell Ndegeocello. In 2009 vraagt sterproducer en -muzikant Daniel Lanois haar als zangeres voor het eerste album van zijn project *Black Dub* waaraan ook Brian Blade en Daryl Johnson meewerken.

Gouden debuut

Het is wachten tot 2013 voor Trixie's eerste eigen album *Fourth Corner*, geproduceet door Thomas Bartlett, die eerder samenwerkte met The National en Antony & the Johnsons. De reacties van publiek en pers zijn lovend. In België scoort *Fourth Corner* goud een week na de release en ook *The New York Times* prijst het debuutalbum de hemel in. De festivals en optredens volgen elkaar in sneltempo op. Het publiek is in de ban van Trixie's overslaande stem en intense popliedjes waarin soul, R&B en blues doorklinken. In de herfst van 2015 pakt Trixie uit met een tweede plaat.

Off the Record stak de oceaan over om met **Trixie Whitley** te praten over de platen die een directe impact op haar ontwikkeling hebben gehad. Alles wat haar levenspad kruiste is ergens wel van invloed geweest op de persoon en artieste die ze vandaag is, maar als het puur op muziek aankomt, blijken bepaalde platen toch een prominentere plaats in te nemen dan andere.

Over Thelonious Monk:

"Thelonious Monk was één van de weinigen van zijn generatie die niet geschoold was, maar die ademde jazz. Heel inventief, expressief, buiten de lijntjes kleurend en een absolute meester in improvisatie. Ik verveelde me dood op de muziekacademie. Het maakte me intriest dat ik me voelde vervreemden van muziek, het medium waarin ik mij het meest thuis voelde. Thelonious Monk heeft me geïnspireerd om m'n eigen weg te zoeken."

Over Latin Playboys:

"Latin Playboys was een zijproject van David Hidalgo, de frontman van Los Lobos. Hij experimenteerde met machines, maar op een totaal onconventionele manier. Het is niet zo zeer het materiaal dat je gebruikt, maar hoe je het bespeelt en de intentie die erachter zit. Na al die jaren blijft het heel vernieuwend klinken."

Over Nick Cave (album *Push the sky away*):

"Doorheen de geschiedenis hebben we vanuit de menselijke behoefte om alles te controleren, tuinen gebouwd waarin alle bloemetjes recht op een rij groeien. Ook in de muziek is dat gebeurd. Er zijn bepaalde formules gecreëerd van hoe een plaat moet worden opgenomen, hoe alles recht op het ritme moet zitten etc. Wat Nick Cave hier doet, is het tegenovergestelde. Zijn stem, de drumperformance, de gitaarlijnen en strijkers, alles zweeft rond mekaar. De natuurlijke chaos die er ook bestaat in ons wezen en in de natuur, juist daar legt hij de nadruk op."

Over Tinariwen:

"Ik ben een gigantische fan van Tinariwen omwille van de ritmiek en dansbaarheid. Ik ben niet met klassieke blues opgevoed, veeleer met Afrikaanse muziek. In pop of rock, is het meest gebruikte ritme *vier vier*. Bij Malinese blues is dat *twaalf acht*. In mijn gitaarspel ben ik daar redelijk door geobsedeerd. Mijn ritmische gevoel is rechtstreeks gelinkt aan de Malinese blues."

Research en interviews: Nahid Shaikh

Regie: Tom Theunis / Productie en eindredactie: Griet Boulat

Off the Record Aflevering 6: LeFtO

maandag 2 november om 21.15 u.

In de zesde aflevering geeft dj LeFtO (1976) een inblik in zijn platenkast. “Ik heb niet zo veel boeken, maar voor mij vertelt een plaat evenzeer een verhaal. Ze heeft ook een geest. Al die geesten zitten hier bij mij. Daarom zit ik zo graag in mijn platenkamer. Ik voel me hier nooit alleen.”

Jazz en hiphop

Stéphane Lallemand (1976), beter bekend als LeFtO, is één van de meest toonaangevende dj's van Europa. Hij is ook actief als muziekproducer, programmator én hij vierde vorig jaar zijn vijftiende verjaardag als presentator bij Studio Brussel.

Stéphane groeit op in de moeilijke wijken van Anderlecht en Molenbeek met zijn alleenstaande vader, een groot liefhebber van klassieke jazz. De jazzcollectie van zijn vader vormt de soundtrack van Stéphanes jeugd, samen met hiphop die hij via de Brusselse Benny B leert kennen. Hij geraakt begeistert door de hiphopcultuur en is fan van het muziekprogramma *Yo! MTV raps*. Door zijn cassettedeck met de tv te verbinden, tapet hij de liedjes van zijn favoriete muziekshow en maakt hij zijn eerste mixtapes. Als zijn vader een Technics draaitafel op afbetaling koopt, kan de 19-jarige LeFtO als échte dj aan de slag.

Hij werkt ook lange tijd in de Brusselse platenwinkel Music Mania. Op een dag stapt Studio Brussel-producer Jan Van Biesen de zaak binnen en biedt LeFtO zijn eigen show op de nationale radio aan. In februari vorig jaar blies LeFtO als huis-dj van Stubru 15 kaarsjes uit.

Van Kazachstan tot Los Angeles

Vandaag is LeFtO een eclectische dj die vloeiend switcht tussen hiphop, soul, jazz, beats en elektronica. Zijn connecties met gevierde internationale dj's, muzikanten en clubpromotoren leveren hem een uitstekende reputatie op en dj-sets van Kazachstan tot Bali en Los Angeles. Zijn muziek staat op toonaangevende labels als Blue Note Records, Universal Music, R&S, Brownswood, IK7 Records, Stones Throws en het Japanse Jazzy Sport.

In 2014 wordt hij op de Red Bull Elektropedia Awards gelauwerd tot beste Belgische dj, waarbij hij niet alleen Dimitri Vegas & Like Mike, maar ook 2ManyDJs achter zich laat. LeFtO blijft er even nuchter als bescheiden onder: "Je hoeft geen duizenden spotlights en vuurwerk. Een goeie sound system, goeie muziek en een goeie connectie met het publiek. Dat is wat telt. Dan kan je soms mensen doen wenen, doen lachen of hun miserie doen vergeten. Daarvoor doe ik het".

Als **LeFtO** voor **Off the Record** op zoek moet naar zijn referentieplaten, slaat de paniek toe. Met een collectie van tienduizend platen is kiezen sowieso verliezen.

Over **Focus** (Stan Getz):

"Focus brengt mij terug in de mood van de ochtenden uit mijn jeugd. Mijn vader maakte mij mijn dagelijkse Nesquik en zette dan deze plaat op, de ideale muziek om rustig wakker te worden. Jazz is vandaag nog steeds mijn tool om te ontstressen. En ik drink nog iedere ochtend een halve liter Nesquik. Mijn vader was een groot jazzliefhebber. In 2004 mocht ik voor het jazzlabel Blue Note een remix maken in de reeks Sidetracks. Een hele eer voor mij en wellicht ook voor mijn vader. Hij heeft het helaas niet meer meegemaakt. Hij is kort ervoor overleden. Het is een eerbetoon aan hem."

Over **On se calme!** van Bassline Boys:

"Bassline Boys maakten dit New Beat-nummer als reactie op de aflevering van *Ciel Mon Mardi*, de satirische TF1-talkshow met Christophe Dechavanne, waarin hij lachte met de Belgen. Franstalig België stond in rep en roer, tot parlementaire vragen toe. *On se calme!* was een rebelse reactie op Dechavanne en dat vond ik tof, dat we ons niet lieten doen. Dankzij New Beat kreeg ik ook een oor voor elektronische muziek."

Over **La haine** van Cut Killer:

"Ik ben opgegroeid in een niet al te gemakkelijke buurt in Molenbeek. Het was de tijd van de rellen. De film *La haine* van Mathieu Kassovitz was een cultfilm. Hij vertelde wat er gaande was in de Franse banlieues, heel herkenbaar voor ons. *La haine*, de gelijknamige song van Cut Killer uit de film, was echt ons *anthem*. Cut Killer was met zijn mixtapes bovendien een grote inspiratie toen ik zelf begon met mijn eerste mixen."

Over **Welcome 2 Detroit** van J. Dilla:

"J. Dilla duwde mij met deze plaat in een heleboel nieuwe richtingen. Hiphop is een bastaardgenre, het zou niet bestaan zonder een mix van andere stijlen en daar is deze plaat het ultieme voorbeeld van. Dilla gebruikte samples van Braziliaanse muziek, Turkse platen, soul en daarbovenop dan die *housy vibes* van de Detroit-sound. Prachtige plaat!"

Over **Yaz Gazeteci Yaz** van Selda:

"Selda is een Turkse protestzangeres. Ik speelde in de buurt van het Taksim-plein in Istanbul ten tijde van de rellen, en toen ik dit liedje oplegde, werden de mensen zot! Ik heb het vijf keer moeten spelen. Dat zijn van die momenten waarop je denkt: hiervoor doe ik het. Je voelt hoe je mensen verenigt. Het geeft je een soort macht maar dan ook weer niet. Je voelt je als dj deel van het geheel, je voelt je een broeder. En op de dansvloer zijn het allemaal je broeders en zusters."

Research en interviews: Lies Vanbrabant

Regie: Sarah De Bisschop / Productie en eindredactie: Griet Boulat

Off the Record Aflevering 7: Chantal Acda

maandag 9 november om 21.15 u.

In de voorlaatste aflevering vertelt Chantal Acda (1978) over haar inspiraties. “Naast het feit dat deze platen mij enorm hebben gevormd, weerspiegelen ze ook belangrijke fases in mijn leven. Periodes dat ik fel zoekende was en het meest open stond voor deze muziek.”

Engelenstem

Vocaliste en multi-instrumentaliste Chantal Acda (1978) wordt geboren in het Nederlandse Helmont. Op haar 21ste ruilt ze Nederland voor België, waar ze haar muziecarrière en een opmerkelijk muzikaal netwerk uitbouwt met tal van internationale namen. Ingetogen, melancholisch mijmerende songs en een breekbare engelenstem zijn Acda's handelsmerk.

Internationaal netwerk

In 2002 brengt ze met haar Nederlands-Belgische collectief Chacda het eerste album *La Sortie* uit. Op een tocht door IJsland schrijft Chantal Acda haar liefdesverdriet van zich af na de breuk met gitarist Teuk Henri. Dit resulteert in een nieuwe plaat, *Tonar* (IJslands voor klanken).

Onder de moniker *Sleepingdog* brengen Chantal Acda en de New Yorkse Adam Wiltzie (o.a. componist van *Stars of the Lid* en *The dead Texan*) drie ambient pop-albums uit, waarin de fragiele stem van Chantal Acda centraal staat. De platen worden goed onthaald en tournees langs internationale podia volgen. Ondertussen maakt Chantal deel uit van formaties als True Bypass (duo met de Schotse Craig Ward) en Distance, Light & Sky (met de Amerikaan Chris Eckman). Met Arne Van Petegem (Styrofoam) brengt ze onder het pseudoniem Coho Lips een ietwat bevreemdende dansplaat uit waarop haar engelenstem en de drummachines en synths van Van Petegem spannend contrasteren.

Bij het Belgische publiek staat Chantal Acda ook bekend als zangeres en multi-instrumentaliste bij Isbells, de folky dromerige band rond singer-songwriter Gaëtan Vandewoude.

Op het voorplan

Nadat ze zich jaren schikte naast en achter sterke muzikale persoonlijkheden, kiest Chantal in 2013 voor een soloproject waarin haar eigen artistieke visie op het voorplan komt. Samen met Duits producer en pianist Nils Frahm, Amerikaans multi-instrumentalist Peter Broderick (Efterklang), IJslandse violiste Gyda Valtysdottir en bassist Shahzad Ismaily (o.a. Lou Reed en Tom Waits) maakt ze het album *Let your hands be my guide*, een intense, intimistische plaat waarin de stiltes even belangrijk zijn als de noten. Het album oogst al- en wederom lovende recensies. Ondertussen tekende Chantal Acda bij het vermaarde independent label Glitterhouse Records en op 18 september wordt haar tweede soloalbum *The Sparkle In Our Flaws* verwacht.

Als **Chantal Acda** voor **Off the Record** op zoek moet naar haar vormende platen, blijkt elke plaat uit haar selectie ook representatief voor een belangrijke fase in haar leven. Naast hun artistieke, technische of compositorische kwaliteiten, zijn ze vaak ook een mentale inspiratie geweest.

Over Joni Mitchell:

“Je hebt de versie van *Both sides now* waar Joni Mitchell nog heel jong is en die waar ze veel ouder is. Bij die laatste zie je wel dat ze heeft geleefd. Inspirerend om te beseffen hoe zeer je stem is verbonden met je ziel en hoe je ziel ook steeds verandert doorheen je leven. Ik hoop nog lang te mogen zingen want ik wil die reis wel afmaken.”

Over dEUS (album *Suds & Soda*):

“Ik heb in totaal meer dan vijftig dEUS-concerten gezien. Met zelf gemaakt T-shirts liep ik rond. Beetje gênant als ik er nu aan terugdenk. Die optredens gingen van magisch goed naar ruzie op het podium en totale chaos zodat je de nummers niet meer hoorde. Daartussenin zat niks. Het was of het één of het ander.”

Over Sam Amidon (album *I see the sign*):

“In de periode dat ik het nummer *Relief* voor het eerst hoorde, lag mijn vader op sterven. We hadden dezelfde smaak als het op muziek aankwam. We hebben veel samen naar *Relief* geluisterd. Dat heeft mijn klik met Sam Amidon, naast alle andere dingen die ik fantastisch aan hem vind als muzikant, wel een extra laag gegeven.”

Over Nils Frahm:

“Wat mij eerst opviel bij Nils Frahms platen, was zijn gebruik van klank. Alle geluidjes die je normaal wegfiltert, zijn hoorbaar. Het indrukken van pedalen of het aanraken van toetsen, de mechanismes binnenin de piano. Een hele analoge klank, zacht wel, alsof hij er een deken overheen trekt. In 2011 speelde ik in Parijs. Nils Frahm liep daar rond en ik vroeg hem of hij een paar nummers mee wilde spelen. Hij is mee op het podium gekropen, zonder oefenen. Nils heeft veel in gang gezet. Mijn eerste soloalbum heb ik samen met hem opgenomen. Met hem in de studio was een totaal ander verhaal dan ik kende. Hij gaf me vertrouwen en zette me op mijn plek: *nu ga jij je ding doen*.”

Research en interviews: Lies Vanbrabant

Regie: Rita Mosselmans / Productie en eindredactie: Griet Boulat

Off the Record

Aflevering 8: Alex Callier

maandag 16 november om 21.15 u.

In de achtste en laatste aflevering vertelt Alex Callier (1972) over zijn inspiraties. “Ik luister echt wel naar alle soorten muziek. Een selectie maken is sowieso moeilijk. Dat is aan iemand vragen om te kiezen tussen zijn kinderen.”

BRTN

Alex Callier (Sint-Niklaas, 1972) is de charismatische frontman van hitformatie Hooverphonic. Callier volgt tussen 1990 en 1993 een opleiding Beeld, geluid en montage aan het RITS en speelt als jonge man in verschillende lokale groepjes. Na zijn studies gaat hij aan de slag als klanktechnicus bij de toenmalige BRTN.

In 1995 richt hij samen met Frank Duchêne, Raymond Geerts en Lies Sadonius de triphop-band Hoover op. Omwille van een auteursrechtenkwestie wordt Hoover herdoopt in Hooverphonic.

Zegetocht

Al gauw werkt de band zich internationaal in de belangstelling. Een jaar na het uitbrengen van het eerste album *A new stereophonic sound spectacular* wordt de song *2 Wicky* gebruikt in de soundtrack van Bernardo Bertolucci's film *Stealing Beauty*. Met *The magnificent tree* zet Hooverphonic zijn internationale veroveringstocht verder. Het album is een succes in Europa en de VS en in 2000 zorgt Hooverphonic voor de muzikale aftrap tijdens de openingsceremonie van het Europese voetbalkampioenschap. Ook het conceptalbum *Jackie Cane* mag in 2002 een succes worden geheten met 100.000 verkochte exemplaren. Een jaar later trekt Hooverphonic met de theatertournee *Sit down and listen* langs culturele centra in heel Europa. Gouden albums, nummer één-noteringen en awards worden haast een evidentie. De band haalt meerdere malen een ZAMU Award binnen, het

album *The President of the LSD Golf Club* valt in 2008 in de prijzen bij de Cutting Edge Awards en in 2011 wordt Hooverphonic bekroond voor een succesvolle carrière en ijzersterke live-reputatie bij de MIA's in de categorie Beste Band.

Naast de successen rijgt Hooverphonic ook een rist zangeressen aaneen. De vijfde zangeres, Noémie Wolfs, die in 2010 na een uitgebreide auditie werd gekozen als vervangster van Geike Arnaert, verlaat na 5 jaar eveneens de band. Dat weerhoudt Callier echter niet om zich volop op nieuw materiaal en projecten toe te leggen.

Kiezen tussen je kinderen

Als **Alex Callier** voor ***Off the Record*** op zoek gaat naar zijn muzikale voorbeelden, blijkt dat hij zijn inspiratie uit de meest uiteenlopende genres puurt en kiezen tussen zijn helden vindt hij lang niet evident. Het is zoals kiezen tussen je kinderen.

Over Erik Satie (*Gymnopédies*):

“Erik Satie is de meester van de stilte tussen de noten. Als je de *Gymnopédies* hoort of de *Gnossiennes*, daar zit veel lucht in en weinig poeha. In zijn eenvoud heel moeilijk te spelen. Als je de openingsakkoorden ontleedt, hoor je eerst een gewone sol groot en dan komt daar die sol majeur 7 bij. Een sol majeur 7 klinkt als melancholie met een glimlach. Daar heb ik altijd van gehouden.”

Over Depeche Mode (album *Construction time again*):

“Digitale of synthesizermuziek heeft vaak een koud en een warm element. In het geval van Depeche Mode heb je enerzijds de warme stemmen en marimba en anderzijds die bas en beat, de kille elementen. Die combinatie gebruik ik ook vaak bij Hooverphonic. De beat in *Mad about you* klinkt echt plastiek elektronisch. De strijkers hebben dan weer veel emotie. Dat contrast, dat is de warme chocoladesaus en de crème glace.”

Over The Standells:

“Die tamboerijn in de song *Dirty Water* is echt veel te luid gemixt. Dat is iets wat ik ook heb overgehouden aan die platen. Toen ik *Mad about you* aan het mixen was bij studio SynSound in Brussel, kwam Marc Moulin binnen. Hij luisterde naar de mix en zei: Zo typisch Alex Callier om iets te luid te zetten in zijn mix. Strijkers staan altijd te luid, maar net daarom wordt dat interessant.”

Over The Sugarcubes (album *Life's too good*):

“Kan Björk zingen? Daar kan je over discussiëren. Is dat zingen of roepen? Wat is een goeie zanger? Is Kurt Cobain een goede zanger? Eddie Vedder? Het is opvallend dat degene die succes hebben meestal niet de meest technische zangers zijn, maar wel het meest eigenheid hebben.”

Over Hope Sandoval (Mazzy Star):

“Hope Sandoval heeft één van de mooiste stemmen die er bestaan. Heel *druggy*, met veel glissando's, maar zo juist gedoseerd. Net genoeg emotie, niet te weinig, niet te veel. Muziek moet mij weghalen uit de harde realiteit en in een soort droomwereld brengen. Als iets me in die droomwereld kan lanceren, dan is het wel de stem van Hope Sandoval.

Research en interviews: Gianni Marzo

Regie: Silvia Peeters / Productie en eindredactie: Griet Boulat

Perscontact

MEER INFORMATIE

Tine Plasmans, perscoördinator Canvas - tel. 02 741 38 85 - tine.plasmans@vrt.be

INTERVIEWS

interviews@vrt.be

PERSPORTAAL

Persfoto's zijn beschikbaar op het [Persportaal](http://pers.vrt.be) van VRT Communicatie: <http://pers.vrt.be>
Geert Van Hoeymissen - Fotoredacteur Canvas - 02 741 35 59 - geert.vanhoeymissen@vrt.be

Meer info in de Canvas-pressroom:
<http://communicatie.canvas.be>